

is építőanyagul adta, idegzetét, szívét; minden felvonáson ott van a személyes vallomás pecsétje. A kritika nem túlzott, mikor megállapította: Sütő András nagy drámái „már ma a holnapi klasszikusok mércéjével mérhetők”. A két világháború között, a romániai magyar irodalom indulása kezdetén abban reménykedtek Erdély írástudói, hátha onnan, egy kis nép nyelvén sikerül majd elmondani az emberi fényes próbáját. Mondták is, főként lírában és epikában. Sütő András most drámában is megfogalmazta, világraszóló érvénnyel. Megfogalmazta esszéekben is.

Ha a leltár ideje volna, még sok mindenről szólanom kellene, mindenről hangsúlyosabban, de az ötvenedik születésnap még csak szusszanásnyi megállás az óramutató előtt. Ha annyi minden el is vezett már — a kis pejló, a selyembársony keszkenő —, azt a piros rózsát most is százfelé hordja a szél. Még magasan van a nap, sok a tennivaló. Ott áll már Sütő András a romániai magyar irodalom, sőt az egész magyar irodalom egyik első helyén, a világirodalomban is helyet érdemlő művekkkel. S embersége ragyogásával. Ezért is várunk tőle még annyi mindent: bogozza csak tovább „szálainkat”, íróként és népe sorsfelelőseként. Várjuk újabb drámáját a testvérgyilkos Káinról, ígért regényét, az *Adventet*, amelyből egy ragyogó fejezetet már olvashattunk, várjuk a Bethlen Gáborról, a nagy fejedelemről beszélő könyvét, s azt a regényét is, amelyben egy közösség évtizedeken keresztüli közös énektanulásáról szándékozik írni. S várnánk az *Anyám könnyű álmot ígér* folytatását is: milyen életek indultak azóta, és hányan kerültek koporsóba. Várjuk minden írását, nagy-nagy szeretettel és bizalommal.

Kívánunk kedvet, erőt a munkához. S időt, jó időt, egyelőre újabb ötven esztendő.

Legyen tele a szeme mindig csillagokkal.

PLUGOR SÁNDOR METSZETE